

REFORMÁTUS KIS ÉNEKESKÖNYV

KATONÁINK RÉSZÉRE

TEPLOMI
ÉNEKESKÖNYVÜNKBŐL
KIVÁLOGATVA

HIDEG JÁNOS
REF. TÁBORI LELKÉSZ
BUDAPEST.

BUDAPEST, 1915
KIADJA HORNYÁNSZKY VIKTOR

Hornyánszky V., Budapest.

Himnusz.

Isten áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel;
Nyujts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Balsors a kit régen tép,
Hozz reá vig esztendőt!
Megbűnhötte már e nép
A multat s jövődőt.

Szánd meg Isten a magyart,
Kit vészek hányának,
Nyujts feléje védő kart
Tengerén kinjának.
Balsors a kit régen tép,
Hozz reá vig esztendőt,
Megbűnhötte már e nép
A multat s jövődőt!

4 Szózat.

Hazádnak rendületlenül
Légy híve, óh magyar;
Bölcsőd ez s majdán sirod is,
Mely ápol s eltakar!

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely:
Áldjon, vagy verjen sors keze,
Itt élned, halnod kell.

Légy híve rendületlenül
Hazádnak, oh magyar;
Ez éltetőd s ha elbukál,
Hantjával az takar.

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely.
Áldjon vagy verjen sors keze,
Itt élned, halnod kell.

I. ZSOLTÁROK.

VIII. Zsoltár. C. M.

1. Óh Felséges Úr! mi kegyes Istenünk! Mely csudálatos a te neved nekünk; Nagy dicsőséged ez egész földre Kiterjed és felhat az egekre.

2. Dicsérnek téged még a csecsszopók is; Szájukban viselik nevedet ők is, Kik által ellenséget megejtesz, És bosszúállót megszégyenítesz.

9. Óh felséges Isten, kegyelmes Urunk! Mely csudálatos a te neved nálunk! Felségednek mily nagy dicsősége, Melylyel teljes e föld kerekége.

XXIII. Zsoltár. C. M.

1. Az Úr énnékem őriző pásztorom, Azért semmiben meg nem fogyatkozom; Gyönyörű szép mezőn engemet éltet, És szép kies folyóvízre legeltet, Lelke-

met megnyugtatta szent nevében, És vezérel engem igaz ösvényében.

2. Ha a halál árnyékában járnék is, De nem félnék még ő sötét völgyén is; Mert mindenütt te jelen vagy én velem: Vesszód és botod megvigasztal engem; És nekem az én ellenségim ellen, Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

XXV. Zsoltár. C. M.

1. Szívemet hozzád emelem, És benned bízom Uram! És meg nem szégyenítettetem, Nem nevet senki rajtam. Mert szégyent nem vallanak, A kik hozzád esedeznek: Azok pironkodjanak, A kik hitetlenül élnek.

2. Utaid Uram mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem, Te ösvényidre taníts meg, Miken intézd menésem És vezérelj engemet A te szent igaz igédben; Oltalmazd életemet, Mert benned bízom Úr Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre; Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre, Ifjúságomnak vétkét, Kérlek, hogy meg ne említсед, Sőt nagy kegyességedet Én Istenem megtekintsed.

5. Az Istennek minden úta Kegyesség és nagy hűség, Azoknak, kik mondására Gondot tartnak mind végig. Énnékem kegyelmezz meg, Uram! a te szent nevedért, És bűnömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltaért.

10. Tartsd meg én lelkemet Uram! Hogy én ellenségimtől Szörnyen meg ne csúfoltassam: Benned bizom egyedül. Én ártatlan életem Őrizd meg, mert bizom hozzád: És te Izraeledet Minden inségből kihozzad.

XXVIII. Zsoltár. T. B.

1. Hozzád kiáltok kegyes Uram, Én segítségem és kőváram! Hallgass meg kegyelmesen engem, Ne hallgass el, mert el kell vesznem, Azokhoz hasonló leszek, Kiknek a koporsó helyek.

2. Midőn te hozzád esedezem, És kezeimet felemelem A te szentséges templomodban, Hallgass meg én imádságomban, Ne büntess a hitlenekkel, Ne verj a gonosztevőkkel.

5. Áldott legyen a nagy Úr Isten, Ki meghallgata kérésemben, Az Úr énnékem

erősségem, Én paizsom és segedelmem;
Örül szívem és énekben Dicsérem őtet
szüntelen.

XXX. Zsoltár. T. B.

1. Dicsérlek Uram! tégedet, Mert te megtartál engemet, És kegyesen felemelél, Ellenségimtől megmentél; És meg nem engedéd azoknak, Hogy keservimen vigadjanak.

7. Uram! ha én porrá leszek, Tégedet hogy dicsérhetlek? Igazságod hogy hirdessem? Hallgasd meg Uram kérésem, Könyörülj rajtam, szabadíts meg, Légy kegyelmes Uram! és tarts meg.

8. Az én siralmimat végre Fordítád boldog örömré, És szomorú gyász-ruhámat, Elvöd rólam bánatimat; Melyért Uram örökké áldlak, Mindenek előtt magasztallak.

XXXIII. Zsoltár. C. M.

1. Nosza istenfélő szent hívek! Örvendezzetek az Úrnak; Mert illik, hogy őtet dicsérjék, Kik örülnek igazságnak; Áldjátok azértan Hangos cziterákban; Az Úr

áldassék Lantban, hegedűben, Czimbalmi zengésben Magasztaltassék.

10. Gondot tart rájok s a haláltól Megtartja őket élőkben, Szükségtől és éhenhalástól Őrzi a drága időben. Lelkünk azért várja, Szüntelen óhajtja Az Úr oltalmát; Ki paizsul végre Eljő segísége, Ad diadalmat.

11. Azért ő benne a mi szívünk Igen örvendez szüntelen, Mert ő minékünk reménységünk, És bízunk ő szent nevében. Nagy kegyelmességed Mi rajtunk bővitsed: Légy mi gyámolunk, ne hagyj szükségünkben, Segíts meg élünkben; Mert téged várunk.

XXXIV. Zsoltár. C. M.

1. Mindenkoron áldom Az Urat, mig engem éltet, És az ő szent dicséretét Szájamban hordozom; Dicsekedvén áldja Lelkem jóvoltát az Úrnak, Mit a szegények hallanak, És örülnek rajta.

4. Az Isten angyali, Hivek körül tábort járnak, Istenfélőket megtartnak, Mint Isten követi. Lássátok az Úrnak Jóvoltát és kóstoljátok, Mert bizony boldogok azok, Kik ő benne bíznak.

9. Közel az Úr Isten A töredelmes szivekhez, És a sérelmes lelkekhez Segítséggel leszen. Az igaznak itten Ő nyavalyája sokasul, De minden nyomorúságból Kimentí az Isten.

XXXV. Zsoltár. T. B.

1. Perelj Uram! perlőimmal, Harczolj, én ellenségimmal; Te paizsodat ragadd elő, Én segedelmemre állj elő: Dárdádat nyujtsd ki kezeddél, Ellenségimet kergetes el, Mondjad ezt az én lelkemnek, Tégedet is megsegítlek.

9. Dícsérlek téged Úr Isten: Nagy sűrű gyülekezetben, És nagy roppant sereg nép előtt Téged dícsérlek minden felett. Ne engedd, hogy örüljenek, A kik ok nélkül gyűlölnék, Ellenségimet fordítsd el, Ne gúnyoljanak szemökkel.

13. És azok énekeljenek, Kik igazságnak örülnek, Mondván: hála legyen az Úrnak, Ki nyugalmat ád szolgájának, Én nyelvem igazságodat Hirdeti nagy jóvoltodat, És dícséretedet híven Éneklek minden időben.

XXXVIII. Zsoltár. C. M.

1. Haragodnak nagy voltában Megindulván, Ne feddj meg Uram! engem. Búsult gerjedezésedben Rám tekintvén, Ne büntess meg Istenem.

9. Minden mostani kérésem, Én Istenem! Vagyon szemeid előtt. És minden fohászkozásom S óhajtásom, Tőled el nem rejtetett.

10. Szívem nyugalmat nem lelhet, Igen reszket, minden erőm elfogyott Szemeim világossága, Vidámsága, Én tőlem eltávozott,

21. Uram! ne hagyj el engemet, Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam: Kérlek, légy irgalmas nekem, Én Istenem! Mert csak te benned bíztam.

22. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg végre Én kegyelmes Istenem! Segedelmeddel ne késsél. Siess, jőjj el, Én édes idvességem.

XLII. Zsoltár C. M.

1. Mint a szép hives patakra A szarvas kívánkozik, Lelkem úgy óhajt Uramra, És hozzá fohászkozik. Te hozzád én Is-

tenem! Szomjuhozik én lelkem. Vajjon színed eleibe, Mikor jutok élő Isten.

2. Könyhullatáslm énnékem Kenyerem éjjel nappal; Midőn azt kérdik én tőlem: Hol Istened, kit vártál? Ezen lelkem ki-ontom, És házadat óhajtom, Hol a hivek seregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bizzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre. Midőn hozzám orczáját Nyujtja szabadítását, Óh én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkem.

5. Sebessége árvizednek, És a nagy zúgó habok Én rajtam összeütkeznek, Még is hozzád óhajtok: Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjjel vigassággal Dicséreteket éneklek, Neked erős őrizőmnek.

7. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? Bizzál Istenben s nem hágy el. Kiben örvendek végre, Ki nekem számlátomást Nyújt kedves szabadulást. Nyilván megmutatja nekem, Hogy csak ő az én Istenem.

XLVI. Zsoltár. C. M.

1. Az Isten a mi reménységünk, Midőn reánk tör ellenségünk. Minden háborúságinkban Megtart erős hatalmában. Azért a mi szívünk nem félne, Ha az egész föld megrendülne; És a hegyek a tengernek Közepébe bédülnének.

LXI. Zsoltár. T. B.

1. Kiáltásom' halld meg Isten! Vedd füledbe Az én könyörgésemet; Mert én szívem nagy inségből, Messze földről, Kiáltja felségedet.

2. Végy fel engemet kőszálra, Magasságra, Hol bátorságom legyen; Mert te vagy én erős tornyom, Vigasságom, Én ellenségim ellen.

3. Te hajlékodban lakásom Én kívánom És óhajtom szüntelen. Szárnyaidnak árnyékában Kívánkozván, Vagyok jó reménységben.

5. Naphoz napok adassanak, A királynak! Nagy sok nemzetségekre, Sokasítsad esztendeit, Nyujtsd életét Véghetetlen időkre.

LXII. Zsoltár. T. B.

1. Az én lelkem szép csendesen Nyugszik csak az Úr Istenben; Mert csak ő az én idvességem. Ő nekem, erős kőváram, Megtartóm és én oltalmam, Minden gonosztól megment engem.

4. Azért szívem! reménységed Csak az Úr Istenben vessed. Élj csak az ő segédelmével; Ő nékem magas kőszálam, Oltalmam és erős bástyám, Hogy soha ne tántorodjam el.

5. Az Isten az én idvességem, Erősségem, dicsőségem; Bízatok azért csak ő benne, Előtte ti szíveteket Töltsétek ki lelketeket, Ő légyen lelkünk hiedelme.

LXV. Zsoltár. T. B.

1. A Sionnak hegyén Úr Isten; Tiéd a dicséret; Fogadást tesznek néked itten, Tisztelvén tégedet; Mert kérésöket a híveknek Meghallod kegyesen; Azért te hozzád az emberek, Jőnek mindenünnen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék, Terhelvén engemet; De nagy volta kegyes-ségednek Eltörli vétkeinket. Boldog, a kit te elválasztál, Fogadván házádba;

Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornáczodba.

3. Javaival a te házadnak Megelégitte-
tünk, Szent dolgain te templomodnak
Gyönyörködik szívünk, A te csuda igaz-
ságodból Megfelelsz minékünk; Hallgass
meg Isten! velünk tégy jól, Óh mi se-
gedelmünk.

4. Mindenek csak te benned bíznak, E
földkerekségén, A kik széljelmessel lakoz-
nak A tengernek szélén. Te mondhatatlan
hatalmaddal A magas hegyeket, Körülfo-
god mintegy abronccsal Erősítvén őket.

LXVI. Zsoltár. T. B.

1. Örvendj egész föld az Istennek És
énekelj szép zengéssel; Nagy dicsősé-
gét szent nevének, Mindenek dicsérjék
szélyel; Mondjátok ezt az Úr Istennek:
Csudálatosak dolgaid! Erősséged nagy,
hozzád esnek, Hízal kedvén ellenséged.

2. A te isteni felségedet E földön min-
denek áldják, És dicsőséges szent neve-
det Énekléssel magasztalják. Jertek, és
ezt jól meglássátok, Minden jól figyel-
mezz; Istennek, mely csudálatosak Dol-
gai az emberekhez.

4. Áldjátok a mi Istenünket, E földön minden emberek. Dicsérjétek az ő szent nevét Nagy zengéssel minden népek, Mert életünket ő megadá Az ő nagy kegyességéből, Lábainkat meggyámolítá, Oltalmazván eleséstől.

LXXVII. Zsoltár. T. B.

1. Az Istenhez az én szómat Emelém kiáltásomat; Hogy felkiálték hozzá, Beszédem meghallgatá. Mindennemű szükségemben Reménységem csak az Isten; Ejjel kezem fel tartom, Az égre hozzá nyujtom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, Minden vigasztalást megvet; Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem; Noha Istennek szivemben Panaszlok nagy inségemben, Lelkem még sem találhat Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartott, Aludni éjjel sem hagyod; Erőmben úgy elfogyék, Hogy egy szót sem szólhaték. Gondolám a régi időt És forgatám szemem előtt Az elmúlt esztendőket, Hányám és vetém őket.

8. Óh erős és kegyes Isten Szent vagy
 cselekedetidben, És sehol senki nincsen
 Hozzád hasonló Isten, Csuda, Isten, a
 te dolgod, A mint gyakran megmutatod ;
 Minden népek jól látják Hatalmadnak
 nagy voltát.

LXXXIV. Zsoltár. T. B.

1. Óh seregeknek Istene! Mely kedves
 gyönyörűsége A te szerelmes hajlékid-
 nak! Az én lelkem fohászkodik Torná-
 czodba kívánkozik, Óh Istene a magas-
 ságnak! Áhitozik testem, lelkem Te hoz-
 zád élő Istenem!

6. Mert minékünk fényes napunk Az
 Isten, és mi paizsunk, Nagy dicsőséggel
 szeret minket; Azokkal kegyelmet tészén,
 Kik járnak a jó ösvényen, Sok javaival
 áldja őket. Boldog az ember életében,
 Ki bízik az Úr Istenben.

LXXXVI. Zsoltár. C. M. 77. nót.

1. Hajtsd hozzám Uram! füledet és hall-
 gasd meg kérésemet, Mert igen szegény
 vagyok, Az én szükségim nagyok, Tartsd
 meg testemet, lelkemet, Ne nézd bűnös

életemet; Szolgádhoz térjen kedved, Ki bízik csak te benned.

2. Hozzád mindennap óhajtók, Nagy szükségemben kiáltok: Te nagy irgalmad szerint, Kegyelmezz meg óránkint; Szolgád lelkét vigasztald meg Uram! kiáltásom halld meg, Mert szívemet e végre Emeltem fel az égre.

6. Vezérlj Uram útaidban, Hogy járjak igazságodban, És csak arra hajtsd szívem, Hogy szent nevedet féljem Néked Uram! hálát adok És teljes szívből vigadok, Mind örökké nevednek Dícséretet éneklek.

LXXXIX. Zsoltár. T. B.

1. Az Úrnak irgalmát örökké éneklek; És hűséges voltát mindenkor hirdetem; Mert mondom, hogy megáll mindörökké irgalma, Melyet, úgy megépít, hogy megálljon mindenha; És hogy mind az égis erősítéd, megtartod 'Te szent igazságod' és a te fogadásod'.

7. Boldog a nép, a mely tenéked örvendez, Minden dolgát Uram! ez viszi jó véghez, Fényes orczád előtt ezek járnak merészen, És a te nevedben örvendez-

nek szüntelen, Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jótéteményid rajtok megszaporitod.

XC. Zsoltár. T. B. 78. nót.

1. Te benned bíztunk eleitől fogva, Uram! téged tartottunk hajlékunknak, Mikor még semmi hegyek nem voltak, Hogy még sem ég, sem föld nem volt formálva, Te voltál és te vagy erős Isten, És te megmaradsz minden időben.

2. Az embereket te meghagyod halni, És ezt mondod az emberi nemzetnek: Légyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esztendő előtted annyi, Mint a tegnapnak ő elmulása, És egy éjnek rövid vigyázása.

4. Midőn, Uram, haragodban versz minket, Ottan meghalunk és földre leesünk, A te kemény haragodtól rettegünk. Hogyha megtekinted nagy bűneinket, Titkos vétünketha előhozod, És színed eleibe állatod.

9. Szolgáidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fiain. Add értenünk felséges hatalmat, Mi kegyes Urunk, óh irgalmas Isten! Minden dolgunkat bírjad, forgassad, Kezeink munkáit igazgassad.

CII. Zsoltár. T. B.

1. Hallgasd meg, Uram! kérésem',
Tekintsd meg esedezésem', Beszédem
jusson hozzád, Ne rejtsd el tőlem orczád!
Hajtsd én hozzám te füledet, Enyhítsd
meg nagy inségemet; Midőn kiáltok, Úr
Isten! Siess. hallgass meg kegyesen.

2. Mert napjai életemnek Oly hirtelen
elkelének, Mint a füst és a pára, És mint a
tűzhely pora. Minden csontom úgy el szá-
radt, Szívem mint a fű elhervadt: Ugy hogy
az én életemet Elfelejtém kenyeremet.

CV. Zsoltár. T. B.

1. Adjatok hálát az Istennek; Imádkoz-
zatok szent nevének; Hirdessétek dicsé-
retét És minden jótéteményét. Beszéljé-
tek a nép előtt Nagy csudáit, melyeket tett.

2. Néki vígan énekeljétek, Csuda dol-
gait dicsérjétek; Magasztaljátok szent
nevét, Kik szívből féltétek őtet; Örüljön
azoknak szívek, Kik az Úrról elmélkednek.

3. Keressétek e kegyes Urat, És annak
színét és hatalmát; Meggondoljátok dol-
gait, Ne felejtsétek csudáit; Itéletit hir-
dessétek, Melyek ő szájából jöttek.

CXXXV. Zsoltár. T. B.

1. Áldjátok az Úr nevét, A kik néki szolgáltok, Magasztaljátok őtet, Kik hív szolgálói vagytok, Kik állotok házában, És jártok tornácziban.

8. Megáll örökké neved, És szent emlékezeted; Népedet hatalmadban Ítéled igazságban. Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

12. Kik az Urat félitek, Szent nevét dicsérjétek, A Sionról áldjátok, És őt magasztaljátok, Az ő lakóhelyében, A szent Jeruzsálemben.

CXXXVIII. Zsoltár. T. B.

1. Dicsér téged teljes szívem, Én Istenem! hirdetem neved; Dicsérlek Istenek felett, Én tégedet, mert azt érdemled; És a te szent egyházadban, Imádkozván neved' tisztelem; Áldásodra én kész vagyok, Hálát adok néked Istenem.

4. Mindennemű szükségemben, Inségemben megerősítesz, :|: Láttokra ellenségimnek, Kik gyűlölnék, engem megmentesz. A mit az Úr egyszer végez, Az jó véghez megyen mindenütt. Jó kedved megáll, ne hagyd el, Sőt végezd el kezéd munkáit.

II. DICSÉRETEK.

Vasárnap reggel.

Nót. 5. Dics. Ez esztendő't meg.

Szent Isten! noha néked Az egek
ülőszéked, Ott dicsérnek tégedet: :|
Biztat szent igéreted, Hogy azért meg
nem veted Földön lakó népedet. Együtt
vagy vélek, Kikben alázatos a lélek:
Mi is hát térdet hajtunk, Hogy rajtunk
:|: Könyörülj s kegyelmeddel Fogadd
el, Mikor te hozzád emel kezet Ez a
gyülekezet.

Vasárnap délután.

Nót. 37. Dics.

Úr Jézus! mely igen drága A te igéd-
nek világa :|: Mely bölcsésé tévén az
elmét, Szüli az Úrnak félelmét: Ger-
jeszd fel most indulatunk, :|: Hogy míg
igédre hallgatunk, Végyen bennünk épü-
letet a hit, reménység és szeretet: Tégy
bölcsekké, Tégy szentekké.

Köznap reggel.

XLII. Zsolt. nót.

Ez új reggel arra serkent, Hogy minden istenfélő Így énekeljen, szent, szent, szent, Amaz örökké élő! Szent Isten! ez órában, Melyben szentid házában, Dicséretet énekelünk, Légyen segítség velünk.

Nóta : Szívem szerint kívánom.

Uram! a töredelmes Szivet te szeretted, Soha az engedelmes Lelket meg nem veted; :|: Ezzel a reménységgel Te hozzád óhajtunk; Kérünk légy segítséggel, Könyörülvén rajtunk.

Újévi énekek.

2. Dics. Nót. LXV. Zsolt.

1. Örök Isten! kinek esztendőik Nincsenek létedben, :|: Jelen vannak multak, jövődök Egy tekintésedben: Minket pedig mihelyt születünk, Már a koporsó vár; A bűn miatt lefoly életünk, S a halál velünk jár.

2. Óh! mily sokan elaluvának A mult esztendőben, :|: Kik nálunknál jobbak valának, Szálltak temetőbe; Minket pedig kedvező Atyánk! Eddig takargattál, S ez új esztendőt derítvén ránk, Erre eljuttattál!

4. Adj minékünk megújult szívet És új indulatot, Te hozzád mindenekben hívet És szent akaratot. Ujítsd meg rajtunk a te képed, Mely áll szent életben, Hogy lehessünk választott néped, Élven szeretetben.

6. Kegyelmed s áldásod újítsad Te szent egyházadon; :|: Közelebbről azt szaporítsad Itt levő nyájadon; Gátold hazánkban áradását A sok gonoszságnak, Fordítsd el eshető romlását A király s országnak.

5. Dics.

Ez esztendőt megáldjad, Ez esztendőt megáldjad, Kegyelmedből Úr Isten! Bőséggel ékesítsed, Bőséggel ékesítsed, Te szent Jehova Isten! Tégedet áldnak, Kik lakoznak e földnek színén; És a puszta helyek is Bőséggel, Halmok áhitozódnak, Vig kedvvel. :|: Boldog, kit magadnak választál, Sionnak királya!

Virágvasárnapi ének.

7. Dics. Nót. XXXII. Zsolt.

1. A nagy király jön Hozsánna! Hozsánna! Zeng e kiáltás előtte s utána; Zöld ágakat szeldelnek útjára, Békeséget hoz népe javára. Áldott, a ki jött az Úrnak nevében, Általa léptünk az Isten kedvébe. Békesség ott fenn a mennyországban, Áldott az Isten a magasságban.

2. Oh szentegyház, hívek boldog országa! Mily édes ez a Jézus királysága! Szelid, szegény ez, alázatos, De nagy hatalmú és csudálatos; Igaz ez, és a bűnből szabadító, A bűnt, halált és népeket hódító; Vasvesszővel bírja ellenességét, De szeliden őrzi örökségét.

Nagypénteki ének.

11. Dics. Nót. XLII. Zsolt.

1. Minden népek hirdessétek Az Istennek jóságát, :|: Hálaadással dicsérjétek Az ő irgalmasságát; Mert ő minket szeretett, Idvességre vezetett, Szent fiát elbocsátotta, Ki lelkünket megváltotta.

2. Az Istennek igazságát Ez kielégítette.
 ∴ A bűnösök adósságát Egészen kifizette. Mind kegyes életével, Mind sok szenvedésével; A mi több, értünk meghala, Noha ártatlanság vala.

3. Óh bárcsak meghálálhatnánk, Ezt az áldott kegyelmet, ∴ Bárcsak annyira juthatnánk; Hogy nyervén segedelmet: Meghalhatnánk bűnünknek, Elhetnénk Istenünknek, Magunkat jól viselhetnénk, A Megváltót követhetnénk.

Husvétí énekek.

19. Dics. Nót. XXXV. Zsolt.

1. Jézus! ki a sírban valál, Általad megholt a halál; Az élet pedig föltamadott. Mert szent tested meg nem rothadott; Él a Jézus, a mi fejünk, Keresztyének énekeljünk, Ülvén Husvét ünnepeket, Új győzedelmi éneket.

2. Hol van koporsó hatalmad? Elvesze nyert diadalmad; Hová lőn óh halál a fulánk, Melyet fensz már régóta reánk? Már nem rettegünk miatta; Mert Jézus meghódoltatta, Ama félelmek királyát, Megnyitván sirjának száját.

3. Nincs már szívem félelmére, Nézni sirom fenekére; Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából. Szüntetek meg kétségeim, Változzatok félelmeim Reménységgé s örömökké, Mert nem alszom el örökké.

22. Dics. Nót. CXXXV. Zsolt.

1. Örvendeztetek egek, Ti is földi seregek! Mindnyájan örüljete, Vigan énekeljete, Mert Urunk föltamadott, Nékünk életet adott.

2. Jézus él, mi is élünk! A haláltól nem félünk, Mert meggyőzte a halált, Örök váltságot talált, Isteni erejével, Hathatós érdemével.

3. Nekiünk megigazolást, Erkölcsei megjobbulást, Istennel békességet, És boldog reménységet Nyert föltamadásával, Örök igazságával.

Pünkösdi énekek.

37. Dics.

1. Jövel szent lélek Úristen! Töltsd be szíveinket épen, Mennyei szent ajándékkal, Szívbeli szent buzgósággal; Mely-

nek szentséges ereje. Nyelveket egyező hitre, Egybegyűjtte sok népeket, Kik mondván így énekeljenek: Alleluja, Alleluja.

2. Te szentségnek új világa, Igédnek vezérlj útjára, Taníts téged megismerünk, Istent atyánknak neveznünk, Őrizz hamis tudománytól. Hogy mi ne tanuljunk mástól, És ne légyen több más senki, Hanem Krisztus, kiben kell bízni. Alleluja. Alleluja!

3. Óh mi édes vigasztalónk! Légy kegyes megoltalmazónk. Hogy maradjunk útaidban, Ne csüggedjünk háborúinkban; Erőddel elménket készítsd, Gyenge hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád siessünk nagy vágyással. Alleluja! Alleluja!

40. Dics. Nót. 179. Dics.

1. Óh áldott szent Lélek! ki az ég dicsőségével Leszállván a földre zúgó szél és tűz jelével, A tanítványok gyűlésébe' Úgy munkálkodtál, hogy lelkökben Csoda erőkkkel teltenek be.

2. Hatalmas erőddel őket egy szempillantásban Megvilágosítád s hoztad oly nagy változásban, Hogy az nap, melyen

előálltak, És a népeknek prédikáltak,
Anyaszentegyházat alkottak.

3. Jövel mi hozzánk is, részeltess aján-
dékidban, Lakozzál mi bennünk, mint
élő templomaidban; Adj hitet, adj jó re-
ményiséget! Adj szentid között egyes-
séget, Békességet és idvességet.

Ádventi énekek.

49. Dics. Nót. XLII. Zsolt.

1. Óh Isten bölcseségének Mélységes
gazdagsága! Kegyelmes ígérétenek Vál-
tozhatatlansága! A mit a titok fogva Tar-
tott öröktől fogva, Azt az idők rendi
szépen Kinyilatkoztatták épen.

4. Ez örömet a világnak Az Úr Jézus szer-
zette, Ki terhét a gonoszságnak Vállaira
felvette; Testbe öltözvén értünk, Benne
mindent elértünk, Bölcseségünk, igazsá-
gunk, Lett szentségünk és váltságunk.

5. Óh Jézus! ha így szerettél S kedvel-
lettél bennünket, Ha idvezítónkké lettél,
Segéld gyengeségünket, Hogy mi is sze-
rethessünk Tégedet s követhessünk; Te
általad lelkiünk végre Menjen fel a di-
csőségre.

54. Dics. Nót. XXXIII. Zsolt.

1. Igaz Isten! ígéretedben Változhatatlan valóság! A mit te a te beszédedben Megmondasz, az mind valóság. Könnyebb megavólni, Végképen elmúlni A természetnek, Mint semmibe menni Az igaz isteni Szent ígéretnek.

4. Lelki örömmel megújulva Imádjuk szent felségedet, Hogy ismét mi reánk fordulva Szemléljük régi kedvedet; Megnyitjuk szívünket, Tárjuk kebelünket, Hogy Jézusunkat Ekképen fogadjuk, Híven általadjuk Neki magunkat.

5. Tarts meg bennünket az országban, Melyet ő köztünk állított, Adj részt abban a boldogságban, Melyet a földre szállított. Majd élünk végével, Bocsáss el békével, Hogy oda térjünk, Hol az ő hívei Száma közt, mennyei Országlást érzünk.

Karácsonyi énekek.**63. Dics.**

1. Krisztus Urunknak áldott születésén, Angyali verset mondjunk szent ünnepén, Mely Bethlehemnek mezejében régen Zengett eképen :

2. Dicsőség magasságban az Istennek,
Békesség légyen földön embereknek!
És jó akarat mindenféle népnek És nem-
zetségnek.

4. Eljött már, a kit a szent atyák vártak,
A szent királyok a kit óhajtottak, Kiról
jövendőt próféták mondtak, Nyilván
szólottak.

7. Hála légyen mennybeli szent Atyánk-
nak! Hála legyen született Jézusunknak;
A szent Léleknek, mi vigasztalónknak,
Bölcs oktatóknak.

8. Oh, örök Isten, dicső Szenthárom-
ság! Szálljon mi reánk mennyei vigas-
ság, Távozzál tőlünk minden szomorúság,
Legyen vidámság.

64. Dics.

1. Az Istennek szent angyala, Mennyek-
ből hogy alászállta, És a pásztorokhoz
juta, Nékiek eképen szóla:

2. Mennyből jövök most hozzátok, És
íme nagy jó hírt mondok, Nagy örömet
majd hirdetek, Melyen örvend ti szívetek.

3. E mai nap egy kis gyermek Szüztől
született tinéktek; A gyermek szép és
oly ékes, Vigasságra kellemetes.

12. Óh én szerelmes Jézusom! Édes megváltó Krisztusom! Jövel, csinálj csendes ágyat, Szívemben magadnak házat.

13. Óh kedves vendég nálam szállj, Bűnöntől ne iszonyodjál, Jöjj be hozzám te szolgádhoz, Szegény megtérő juhodhoz.

15. A mennyei magas égben, Istennek dicsőség légyen, Ki szent fiát küldé értünk, Hogy megváltónk lenne nekünk.

Vasárnap reggeli énekek.

66. Dics. Nót. LXXXIX. Zsolt.

1. Imádandó Isten! e széles föld néked Zsámolyod és a menny fényes ülőszéked; A te mindenható kezeid csinálmánya, És erőd tüköre e világ alkotmánya. Csak homályt találunk előttünk és mélységet, Elménkkel megfogni akarván ily felséget.

2. Kezdeté soha nem volt a te idődnék, Esztendeid soha el nem végződnek, Minden dolgok tőled származnak mint kút-főtől, Te lételt nem vettél semmi megelőzőtől. A változásoknak körülötted helyt nem adsz, A ki régen voltál, te ugyanazon maradsz.

6. Boldog nép az, a mely imád ily felséget! Boldog, kit ily felség kegyelmébe bévett, A kinek hatalma mindenre elég-séges, Jósága megadja, a kinek mi szükséges. Tartsd fenn óh jó Atyánk! köztünk ez ismeretet, Hogy te nem egyéb vagy, hanem merő szeretet.

70. Dics.

1. Adjunk hálát mindnyájan Az Atya Úr Istennek, És mondjunk dicséretet Mi teremtető Istenünknek; Ki egybegyűjtött most minket, Hogy ünnepet szenteljünk És szent igéjével éljünk.

2. Kegyelmes Atya Isten! Te vagy úr mindenekben, Ki megjelentéd magad Szent igédben itt e földön, És sok csudatételidben, A te áldott fiadban, Mi kegyes idvezítőnkben.

3. Légy kegyelmes minékünk, A te áldott fiadért, Az Úr Jézus Krisztusért, Mi szentséges megváltónkért. És ne állj bosszút mi rajtunk A nagy hitetlenségért, Számtalan sok bűneinkért.

4. De szentelj meg bennünket, Bírj és segélj meg minket, Gerjessz fel mi lel-

künket, És a mi gyarló szívünket, Hogy téged megismerhessünk, Segítségül hív-hassunk! Néked hálákat adhassunk.

74. Dics.

1. Im bėjöttünk nagy örömmel Felséges Isten! A te szentidnek gyülekezetibe, A te templomodba, Felséges Atya Isten!

2. Itt megállunk te előtted, Felséges Isten, Igaz hitből áldozunk te előtted, Vallást teszünk rólad, Felséges Atya Isten!

3. Úgy kívánkozik mi lelkünk, Te szent igédhez, Mint a szomjuhozó szarvas a vízhez, A hideg kútfőhöz, Felséges Atya Isten!

4 Csak az nekünk vigasságunk, Felséges Isten, Hogy lakozik a te neved közöttünk, Dicsértetel tőlünk, Felséges Atya Isten!

6. Prédikáltasd szent igédet, Felséges Isten! Ne hagyd szomjuhozni a mi lelkünket, Áldd meg életünket, Felséges Atya Isten.

8. Áldott vagy te magas mennyben, Felséges Isten! Kit illet dicséret a szent templomban, Anyaszentegyházban, Felséges Atya Isten!

88. Dics. Nót. XXX. Zsolt.

1. Uram! a te igéd nekem A sötétben szövétnekem, Mind igazak és ámenek. A mik szádból kijöttek; Azért amit nem látok szemmel, Béveszem szavadra hitemmel.

2. Bízom hozzád erős hittel, Hogy mindent bételjesítel, A mit szent igédben ígérsz: Hogy kegyelmesen hozzám térsz, És megbocsátván bűnömet, Megadod örök életemet.

4. Igazgass, Uram! engemet, Hogy megőrizzem hitemet, Ha von magához e világ, Én mint Krisztusba oltott ág, Tőle vegyem tápláltatásom, Míg az élők közt lesz lakásom.

93. Dics. Nót. XLII. Zsolt.

1. Istenre bízom magamat, Magamban nem bízhatom, Ő formált s tudja dolgomat. Lelkem ezzel biztatom, E világ szép formája Az ő keze munkája, Mit féljek? mondom merészen: Istenem és Atyám léssen.

2. Öröktől fogva ismerte, Hogy mire lesz szükségem, Éltem határát kimérte, Szükségem s elégségem; Lelkem hát

mit süllyedsz! A hitben mit csüggedsz? Egy kis bajt nem győznél-e meg? Hogy tántoríthat ez meg?

2. Tudja Isten kívánságod, Ad is, valamit adhat, De bölcs, Uram! te jóságod, Tudod, hogy sok haladhat. Jól van, gondod reám nagy, Mivel édes Atyám vagy, Mint akarod, hát úgy légyen! Másképp hinnem volna szégyen.

108. Dics. Nót. XXXVIII. Zsolt.

1. Lelkünk hozzád kívánkozik, Óhajtozik, Óh életnek kútfeje! Mert nálad talál oltalmat, Nyugodalmat, Idvességünk ereje!

2. Nem bízhatunk érdemünkhez, Mert testünkhöz Kötöttetett a gyarlóság. Életünk, ha megvizsgáljuk, Úgy találjuk, Nincs bennünk teljes jóság.

7. Tudjuk, hogy a kegyességnek És hűségnek Vagyon drága jutalma; De azt adja kegyelemből, Nem érdemből, Az Istennek irgalma.

8. Mi tehát ez oltalomhoz, Mint kőfalhoz, Egyedül támaszkodunk; Jézusunknak kegyelméhez S érdeméhez Hit által ragaszkodunk.

109. Dics. Nót. XXIII. Zsolt.

1. Az övéinek az Úr megtartója, Őrző pásztora, hív oltalmazója. Illő jóvoltát rejteni szívünkben, Szent nevét áldnunk egész életünkben; Mert kegyelemből érdemeink felett, Sok lelki jókkal benünket körülvelt.

2. Szent beszédének gyönyörűségével, Áldott lelkének titkos erejével, Bűnünk álmából minket felébresztett, Kétes szívünkben oly hitet gerjesztett, Mely bánatában lelkünk vidámítja, Jó reménységgel naponként újítja.

5. Ez is szívünknek hozzád óhajtása, Óh élő Isten, idvesség forrása! Hogy ha kedvedből már Atyánkká lettél: Végezd el a jót, melyet elkezdettél, Reménységünknek add meg kívánt végét, Megváltott lelkünk örök üdvösségét.

112. Dics. Nót. LXXXIV. Zsolt.

1. Óh Jézus! mi idvességünk! Fejedelmünk s dicsőségünk, Szívünknek fő vigasztalója! Rólad, csak rólad énekel Szánk buzgó dicséretekkel; Lelkünknek édes táplálója! Egyedül csak hozzád térünk, Mert hív pásztornak ismérünk.

2. Óh mily szent az az indulat, Mely veled örömet mulat! Óh Jézus, idvesség forrása! Boldog, a kit hívsz magadhoz, S méltóztatsz szent asztalodhoz, Hogy kegyelmed jelét ott lássa. Bizony boldog az oly ember, Ki nálad kedvességet nyer.

5. Nincs is egyébben oltalmunk, Reménységünk s bizodalunk, Édes Jézus! hanem csak benned; Szállj hozzánk, kedves vendégünk! Oltsd meg nagy lelki éhségünk, Mert eledelünk csak érdemed. Szívünket íme kitarjuk, Szentségedet várván várjuk.

116. Dics. Nót. CXXXV. Zsolt.

1. Uram! téged tisztelünk Méltó háladással, Áldjuk neved, míg élünk, Szép dicséretmondással, És hirdetjük mindennek Nagy voltát kegyelmednek.

2. Mert te voltál Istenünk Születésüinktől fogva, Felkölt a bűn ellenünk, Hogy törbe ejtsen fogva; De lelked minket megszánt, Rólunk minden tört elhányt.

3. Hát vajjon mi lehetne, Óh Jézus! oly drága kincs? Lelkünk hogy ne szeretne? Holott nálad főbb jó nincs; Csak te vagy a valóság, Út, élet és igazság.

5. Szívünk vallástételét Jó lelkiismerettel Megtartjuk, s adjuk jelét Kegyes és szent étellel, Hogy életünk folyása Legyen másnak lámpása.

6. Mert tudjuk, a kik járnak, A romlott testnek útján, Tőled hiába várnak Áldást halálok után. Jaj lesz vége dolguknak, El kell veszni azoknak.

7. De nékünk reménységünk, Vagyon a mi Urunkban. Hisszük lesz üdvösségünk. Csak járjunk jó utunkban. Ha követjük világát, Meglátjuk mennyországát.

130. Dics. Nót. LXXXIV. Zsolt.

1. Óh könyörgést meghallgató Édes Atya! mindenható! Ha lelkem hozzád emelkedik, És a buzgóság szárnyain, Ajakim óhajtásain Elődbe érvén reménykedik: Érzem, hogy az örök élet, Már e földön az enyém lesz.

2. Ha örömmel gerjedezem, És rebegni igyekezem, Te tőled mennyei áldást veszek! Feltekintvén rád Atyámra, Könyű csordul az orczámra; Az által olyan ujjá leszek, Mint a plánta, mikor arra Harmatcseppet szülsz hajnalra.

3. Ha szívemet bánat járja, Szemem ke-
serűség árja: Előtted való zokogásom,
Titkon ajtómat behajtva, És magánosan
sóhajtva, Akkor is édes újulásom, Mert
minden könnyűvel, jajjal, Könnyebbül sor-
som egy bajjal.

5. Te! ki a szív mozdulását, Mint a vizek-
nek folyását, Szabadon hajtod ide s tova:
Neveld ezt az érzést bennem, És taníts
jól könyörgenem; Majd egyszer pedig,
óh Jehova! Vigy be az egek égébe,
Imádásod szent helyébe.

137. Dics.

1. Mennybéli felséges Isten! Kinek di-
csőséged ott fenn, Boldog lelkek sere-
gitől, Láttatik véghetetlenül; E teljes
világ általad Teremtetett, áll és marad.

2. Te noha ily felséges vagy, Erőd s méltó-
ságod ily nagy, Mégis minket, kik a
föld pora s hitvány férgek vagyunk, arra
Méltóztatsz, hogy fiaidnak Hivassunk, s
te mi Atyánknak.

6. Jöjjön el a te országod! Töltse be
uralkodásod, Óh mi királyunk! e földet,
Szaporítsad seregedet, Drága igédnek
kész szállást, Adj mindenütt szabad folyást.

7. Ha (Im) egyházad ellenségi Igyekeznek azt rontani: Te velünk egy táborba szállj, És előnkbe hadnagyul állj; Szégyenítsd ellenséginket, Tarts meg, bírj, vezérelj minket.

10. Add meg nekünk kenyerünket, Naponként eledelünket, Viselj gondot életünkről, E mi halandó testünkről; Szolgáltass jó egészséget, Termő időt, békességet.

14. És ne vigy a kísértetbe, Mely rajtunk erőt vehetne, Jól tudod, mily gyarlók vagyunk Könnyen tántorodik lábunk, Szabadíts meg a gonosztól, Ki lest hány nekünk akárhol.

141. Dics. Nót. XXIII. Zsolt.

1. Hálát adok néked mennybeli Isten! Szent fiadnak, a Krisztusnak nevében, Hogy engemet ez éjjel megőriztél, Minden veszedelemtől megmentettél; Tartsd meg, kérlek, e napon is életemet, Büntől és minden kártól ments meg engemet.

2. Mert én, Uram, ajánlom szent kezédbe, Mind testem, lelkem, vedd őriztedbe, Szent angyalidat ne vedd el melőlem, Se szent lelked el ne távozzék

tőlem, Hogy vakmerő bűnöktől ma is épen Megőriztessék lelkem, testem épen.

3. Könyörgök Uram! minden emberekért, De főképen a hív keresztyénekért, Minden rokonimért, kik téged félnek, Akik vagy itt, vagy messze földön élnek, Minden gonosztól őket is őrizd meg És minden javaiddal látogasd meg.

148. Dics. Nót. XXV. Zsolt.

1. Óh Isten! ki e reggellel Napodat visszaadtad, Jóságod egy újabb jellel Irántunk megmutattad; Azért el nem mulasztjuk Mi is kötelességünket, Im néked bemutatjuk Reggeli tiszteletünket.

2. Mi, Uram! bölcsességednek Vagyunk remek munkái, És hív gondviselésednek Mindennapi példái, Hogy téged ismerhetnénk, Belénk okos lelket adtál, Hogy mint főjót szeretnénk, Érzékeny szívvél formáltál.

7. Azért szent segedelmeddel Dolgainkban állj mellénk, És mennyei kegyelmeddel Új kegyelmet önts belénk. Hogy lelkünkkel, testünkkel Dicsőségedre élhessünk, Minden tehetségiünkkel, Uram! tégedet szeressünk.

Köznap estéli énekek.

153. Dics.

1. Krisztus! ki vagy nap és világ, Minket sötétségben ne hagyj, Igaz világosság te vagy, Kárhozatra mennünk ne hagyj.

2. Téged kérünk, szent Úr Isten! Oltalmazz minket ez éjen; Nyugodalmunk benned légyen, A mi lelkünk el ne vesszen.

3. Nehéz álom el ne nyomjon, Az ellenség meg ne csaljon; Testünk hozzá ne hajoljon, És haragodba ne hozzon.

4. Mi szemeink ha alusznak; Szíveink reád vigyázzanak; Te hatalmadnak ereje Légyen híveknek őrzője.

5. Úr Isten, hozzád kiáltunk, Légy kegyelmes gondviselőnk; Őrizz meg ellenséginktől, Lelki s testi inségektől.

7. Emlékezzél meg mi rólunk: Jól tudod, mily gyarlók vagyunk, Kiket megváltal véreddel, Úr Isten, kérünk, ne hagy el.

160. Dics. Nót. XLII. Zsolt.

1. A nap immár elenyészett, Az ég bésötétedik, Nyugvóra vált a természet, és minden csendesedik; Engemet is az

álmom Megújít s feltalálom Fáradt tes-
temnek nyugvását, Elmémnek megvidu-
lását.

2. Míg hát fejem lehajtanám A szük-
séges álmomra, Gondjaim' elbocsátanám,
Menvén nyugodalomra, Gondviselőm, táp-
lálóm! Jóságodat hálálom, A ki ma is
úgy szeretted, Hogy sok jókban részel-
tettél.

5. Bocsássad meg hibáimat, Melyeket
ma ejtettem; Szapotítsad javaimat, Me-
lyeket tőled vettem; Engedjed, hogy
halálom, Melynek a csendes állom Ki-
ábrázoló példája, Legyen idvesség órája.

Bűnbocsánatért való énekek.

162. Dics.

1. Ne szállj perbe én velem, Óh én édes
Istenem! Mert meg nem igazulhat előt-
ted lelkem, Kárhozatra kell mennem.

3. Néked bűnöm megvallom, Mert azt
tisztetemnek tartom, Te bocsáthatod meg,
bizonynyal jól tudom, Segítségedet várom.

5. Szent fiad haláláért, Keserves nagy
kínjáért, Áldott szent vérenek el-kifo-
lyásáért, Kegyelmezz meg mind' ezért.

7. A te áldott Szentlelked Kérlek, tőlem el ne vedd, Sőt újítsd meg bennem, hogy dicsérjem neved, Szolgálhassak téneked.

8. Reád bízom magamat, Te viseljed gondomat, Igazgasd jó útra az én lábaimat És minden szándékimat.

9. Vigasztald meg szívemet, Búban epedt lelkemet; Ne hányd szemeimre undok vétkeimet, És cselekedetimet.

163. Dics.

1. Én Istenem! Sok nagy bűnöm Lelkemet szorongatják; Itten nincsen Ki segítsen, Hát kikez folyamodjam.

2. E világon Minden úton Ha szintén elindulok; Súlyos terhem, Betegségem, Ki elvégye, nem látok.

3. Hozzád térek, Végy be kérlek, Atyám és haragodban meg ne büntess, Légy kegyelmes Hozzám te szent Fiadban.

6. Nyujtsd kegyelmed, És szent lelked. Mely engem vezéreljen; Bűn, ellenség, S hitetlenség Kárhozatra ne vigyen.

8. Sebeidbe Rejts el engem, Hol bízást megmaradok; Bár meghaljak, Vagy kint valljak, Tudom, hogy hozzád jutok.

10. Áldott Isten! Egy felségben! Te benned szívem örül; Mert te szavad Igaz marad: A ki hiszen, idvezül.

Úrvacsorai énekek.

167. Dics. Nót. XLII. Zsolt.

1. Jer! lássuk az Úr keresztjét, Melyet fölvelt érettünk, Megszánván embernek vesztét, Megfizete helyettünk, Úr levén, lett szolgává, Mindeneknek csúfjává, Istenségét elrejtette, Midőn testünket felvette.

2. A Gecsemáné kertjében, Kezdette szenvedését, Érzeni a kint lelkében, S a halál rettentését; Ivék zavaros pohárt, Fizette értünk az árt, Véres cseppjei testének, Nékünk gyógyulást szerzének.

8. Mely csoda buzgó szerelem, Meghalni barátaiért! De e kegyes fejedelem Meghalt ellenségeiért. Ez lelkünk drága bére, Mert Isten fia vére, Mily drága az az áldozat, Melylyel romol a kárhozat.

10. Ez egyszerű vendégségben Jézussal egyesülünk, Egy kenyérből e szentségben Hívók mind részesülünk. E rövid

szent vacsora Mutat mennyei jóra, Ezt az ő kint látott teste Választottinak ke-
reste.

14. Isten ártatlan báránya! Méltó vagy,
hogy végy áldást; Mert érdemed azt
kívánja, Végy tőlünk háláadást, Végy
örök dicsőséget, Hatalmat, tisztességet,
Mert érettünk megölettel, Atyádnak **eleget**
tettél.

173. Dics.

1. Kegyes Jézus! én imádságomra
Hajtsad füled én kiáltásomra, Jusson
hozzád kérésem én jómra, Ne nézz Uram!
méltatlan voltomra.

2. Szomorkodom undok bűneimért, Fo-
hászokodom sok gonoszságimért; Félek,
Uram! mert sok rútságimért Megútál-
hatsz, ismerem, bűnömért.

10. Kívánkozom én is tehozzád térni,
Segélj, Uram! e szent czélt elérni, Mert
így lehet kegyelmedet kérni, Csak így
lehet azt tőled megnyerni.

11. Segélj, segélj én édes Istenem!
Néked adom s ajánlom ma lelkem; Kér-
lek, fogadd magadhoz Jézusom, Idves-
ségem s életem, Krisztusom.

Úrvacsora utáni ének.

174. Dics. Nót. XXIII. Zsolt.

1. Uram! bocsásd el népedet békével,
Idvezítésed kívánt örömével, Mert megtaláltuk,
a mit lelkünk kedvel, Megragadjuk hittel s nem bocsátjuk el. Már ő miénk,
mi vagyunk az övét, Véle egy testek,
java részesei.

2. Élünk e gyarló testben többé nem mi,
Hív szerelmétől nem szakaszt el semmi.
Óh Jézus! gyenge hitünket neveljed,
Te magad lelkünk az égre emeljed: Hogy
így lelkünket az ég dicső vára Fogja
be annak örökös javára.

Tavaszi ének.

179. Dics.

1. Dicsőült helyeken mennyei paradicsomban,
A kik vigadoztok véghetetlen boldogságban,
Szent és ártatlan állapotban,
az Úrnak nevét énekszóban, Magasztaljátok
vigasságban.

9. Bölcs Isten remeki! kik az ő képei vagytok, És ő téle lehelt emberi lélekkel birtok, Az örökkévalót lássátok Munkáiban és imádjátok Egy szívvel és szájjal mondjátok :

10. Dícséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, A szentek Urának légyen örök magasztalás, Kiben soha nincs megváltozás, Vagy ígértől elhanyaglás, Tőle fejünkre szálljon áldás.

216. Dics. Nót. LXXVII. Zsolt.

1. Az Úr kebeléből jönnek, Mint jóval teljes kútfőnek, Jég, fagy, hó, kemény szelek, Mint akar, úgy bán velek; Megszűnik, mihelyt szólítja, Majd viszont előállítja: Hogy velünk ismertesse, Hatalmát hirdettesse.

3. Uram! a te hatalmadnak, Gondviselő jóságodnak Tégy minket tanúivá, Szentül imádóivá. Tanítsd e rövid napokat Bölcsen számlálni azokat: Ne töltsük bujaságban, Hijábavalóságban!

4. Ez idő téli fertálja, Halálunkat prédikálja; Fák, füvek, mint nem élők, Csak mintegy halva lévőek. Nekünk is lesz

ilyen telünk, Így bán a Teremtő velünk;
De várunk olyan tavaszt, Mely új életre
virraszt!

225. Dics. Nót. LXXXIV. Zsolt.

1. Isten, mi erős oltalmunk! Egyetlen
egy bizodalunk! Miként kezdjük el pa-
naszinkat? Mert szorongat a félelem,
Fenyeget a veszedelem. Jól látod félel-
mes sorsunkat, Rémit a had, a háború,
Mely miatt lelkünk szomorú.

4. Uram! a fegyver zörgése S a kénkö-
ves tűz dörgése, Adjad, hogy minket is
tanítson Útaink vizsgálására, Szívünk
megjobbítására És szent félelmedre buz-
dítson; Hogy te veled igazságban Jár-
ván, éljünk hátorságban.

6. Óh békességnek Istene! Lelkünknek
Atyja s mindene! Tekints reánk; adj
békességet, Oszlasd el félelmeinket,
Küldd haza ellenséginket: Így megnyer-
vén a csendességet, Majd dicsérettel ál-
dozunk, Elődbe hálaadást hozunk.

227. Dics. Nót. CXXXVIII. Zsolt.

1. Zengjen győzelmi ének, Nagy neve magasztalására A menny és föld Istenének, A ki népiünkkel tábort jára A győzedelmi kapura! Írja ezt a vitéz kezével: Nagy a seregeknek Ura! Teljes menny, föld dicsőségével.

3. Egymás ellen az emberek Nagy dühösséggel felzúdulnak, De az Úr szól, s a fegyverek A viadalban megtompulnak, Kőfalhoz hasonló sorja A vitézeknek megtolatik: És mint széltől a pozdorja, Tömött rendjök széljel szóratik.

6. Uram! ha háborúinkban Minket te tartasz és vezetel, Mindennemű szándékinkban Lesz szerencsés előmenetel; Dícséret legyen teneked! Ki tábort jártál seregünkkel, Megalázád ellenséged, Mi benned bízván, nem veszünk el.

232. Dics. Nót. XXXIII. Zsolt.

1. Istent féltő szent keresztyének! Serkentsétek szíveteket, Zengjen szátokban örömeinek: Dícsérjétek Istenteket, Nagy kegyelmességét, Irgalmát s hűségét Ma-

gasztaljátok, Melynek gazdagságát, Állhatatosságát Tapasztaljátok.

3. Isten! mi is benned vetettük Egyedül reménységünket, A te szent nevedbeu kezdettük Felemelni fegyverünket: S ime megmentettél, Sőt megsegítettél, hogy boldog véget Érzünk dolgainkbau, Lássunk napjainkban Jó békességet.

4. Azért isteni Felségedet Áldjuk belső buzgósággal, És kérjük kegyelmességedet, Szíves alázatossággal: Szenteld meg szívünket, Hogy reménységünket El ne veszítsük, A kegyes életben, Igaz szeretetben Egymást építsük.

III. RÖVID ELMÉLKEDÉSEK ÉS FOHÁSZOK.

Távol az édes otthontól.

Bibliai ige: „Ime, én ti veletek vagyok minden napon a világ végéig“. Máté ev. 28. rész 20. vers.

Elmélkedés: Távol vagyok az édes otthontól. Távol azoktól, a kiket szeretek s a kik most könnybe lábadt szemekkel, vérző szívvel járnak-kelnek, mert féltenek . . . Milyen szomorú lenne állapotom, ha a kegyelem Istene nem lenne velem . . .

De Ő velem van . . . Hatalmával és kegyelmével véd . . . Jézus szava biztat: „*Ime, én veletek vagyok minden napon! Veletek a világ végéig!*“ Óh mily csuda nagy hatalom az, a mely engem véd!

Ezt a hatalmat semmiféle nagy változás meg nem semmisítheti . . . Nem félek hát és nem gyötrődöm . . . Az a hatalom, a mely engem véd, védi szeretteimet is . . . Nem csüggedezek azért és nem esem kétségbe, hanem inkább így imádkozom :

Ima: Isten, édes mennyei Atyám a Jézus Krisztus által! Hálát adok neked, hogy Szent Fiad által velem vagy! Hálát adok neked, hogy kegyelmed mint paizs takar be! Oh adj nekem mindig több bizodalmat Te benned! Áldj meg és áldjad meg szeretteimet is a Jézusért. Amen.

Az én Megváltóm, az Úr Jézus is szenvedett.

Bibliai ige: Ki a mi bűneinkért halálra adatott és feltámasztatott a mi megigazolásunkért. Róm. 4, 25.

Elmélkedés: Milyen jó, hogy keresztyén lehetek. Milyen jó, hogy az evangelium világánál úgy ismerhetem meg az Istent, a ki nem hagyta el az embe-

reket, hanem könyörült rajtuk és velük és értük szenvedett a Jézusban! Ha Megváltóm szenvedett, nekem is szenvednem kell! Ha Ő csendesen tűrte a szenvedéseket és engedelmes volt az ő mennyei Atyjához a halálig, még pedig a kereszt haláláig, nekem is állhatatosnak kell lennem a küzdelmek között s zugolódnom nem szabad! Hiszen az én Megváltóm szenvedéseit senki nem enyhítette; Ő pedig mellettem áll s gyógyírt csepegtet fájó sebeimre. Igéjével folyton erősít s Szent Lelkével vigasztal, Csak imádkozni ne felejtsek el!

Ima: Isten, édes Atyám! Te tudod, miért kell nekem most rendkívüli fáradalmakat tűrnöm és szenvedéseket kiállanom... Kérlek, ne hagyj el engem... Adjad, hogy lelki szemeim folyton lássák a szenvedő Jézust, s vigasztalást merítsek a te örök szeretetedből, mely az ő szenvedéseiből rám kiárad. Segíts, bátoríts és vigasztalj engem a te sokat szenvedett Szent Fiadért. Amen.

A sebesült vigasztalása.

Bibliai ige: Mindenütt nyomorgattunk, de meg nem szorítottunk. II. Kor. 4, 8.

Elmélkedés: Volt idő, a mikor a Jézus Krisztus apostolainak, a kik az igazság és a szeretet diadaláért küzdöttek, rettenes szenvedéseket kiállaniok. Különösen sok gyötrelem jutott osztályrészül annak a nagy apostolnak, Pálnak, a ki minden szenvedései daczára is, e hatalmas diadalkiáltást zengette: *Nyomorgattunk, de meg nem szorítottunk!* Éhezett, szomjazott, fogságban sínlődött s ellenségei rettenetes ütésekkel kínzó sebeket vertek gyenge testébe és mégsem érezte magát elhagyatottnak, sőt szent lelkesedéssel kiáltotta: *Nyomorgattunk, de nem szorítottunk meg!* Mi volt a kútforrása az ő lelkesedésének? Testi kínjait mi enyhítette, mi feledtette vele? A léleknek ama békesége, a melyet Istentől vett! A hitnek az a bizonyossága, melyet Isten adott neki! Óh, vajha ezt a békességet, ezt az erőt, tántoríthatatlan hitet én is megnyerhetném!

Ima: Hozzád könyörgök, mennyei édes Atyám! Testemet seb égeti s lelkem is elborul, a mikor a test gyötrelme bánt. Enyhítsd kínjaimat, s adj lelkembe békességet, erős hitet, hogy feledni tudjam a test fájdalmát. Biztass azzal is, hogy Te meggyógyítasz engem, s nem engeded, hogy a halál erőt vegyen én rajtam. Hallgass meg, s adj enyhületet és gyógyulást a Jézusért. Amen.

Közel a halálhoz.

(Beteg katona fohászkodik az Istenhez.)

Bibliai ige: Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy! 23. Zsolt. 4. v.

Elmélkedés: Tulajdonképen mindig közel vagyunk a halálhoz, bár sokszor elfeledkezünk erről. Már kicsiny korunkban ezer meg ezer ellenség támadja életünket s valósággal Isten csodája, hogy a sok ragályos vagy másféle betegség ellenére, oly sok millió csecsemő gyermekké, s oly sok millió gyermek ifjúvá

növekedik. Isten védő keze segíti át azokat a veszedelmeken! Miért ne segíthetne át minket, hadba vonultakat is, az itt mutatkozó veszedelmeken?! Isten mindenható a harcz mezején is, a beteg ágya mellett is.

Ima: Isten, életnek és halálnak szabad hatalmú Ura, Istene! Most e napokban életem, melyet mindig sok baj és betegség ostromol, különösen nagy veszedelemben van. Igazán a halál árnyékának völgyében járok. Beteg vagyok, Uram, s testem-lelkem gyógyulás után eped. Milyen jó tudnom, hogy Te segíthetsz rajtam s megáldhatod az orvosok buzgó fáradozásait. Légy azért hozzám közel, kegyelmes Isten és gyógyíts meg engemet. Őrizz meg a haláltól, de egyúttal juttasd eszembe, hogy nem a halál a legnagyobb veszedelem, hanem a bűn, mely Tőled elválaszt. Adj nekem azért bűnbánatot és segíts meg, gyógyíts meg, hogy embertársaimnak elhirdethessem mentő, segítő szeretetedet. Amen.

Imádság

a csatában elesett vagy a csatatéren szerzett betegségben vagy csatában nyert sebesülés következtében kiszenvedett bajtársak temetésén.

Örökkévaló Isten, életnek és halálnak szabados hatalmú Ura, megrendülve állunk meg előtted bajtársaink sírja mellett. Fáj a szívünk a hű barátokért, a kiket a halál lesujtott s a kik többé hazájukért, nemzetükért nem harcolhatnak. Fáj a szívünk azért is, mert bajtársainkat övéiktől távol érte a halál s azok szívét odahaza rettenetesen megkínózza a gyötrő fájdalom. Elhagyatva éreznők magunkat, ha nem tudnók, hogy te nekünk Istenünk és Atyánk vagy a Jézus Krisztus által, a ki szeretett bennünket és megváltó halált szenvedett értünk szeretetből, örök irgalomból a keresztfán. Éppen azért nem akarjuk magunkat még ily rettenetes körülmények közt sem a kétségbeesésnek és kesergésnek átengedni, sőt inkább alázatosan esedezünk hozzád, adjad nekünk a vigasztalás Szent Lelkét, a kinek segítségével meggyőzhessük a fájdalmat. Biz-

tass bennünket, hogy azok küzdelme, a kik a magyar haza védelmében estek el, nem lesz hiábavaló. Adjad, hogy nemzetünk a vérszől és viharból, a mely most dúl, megújulva jőjjön ki minél előbb, s a jövő nemzedék tiszteljen téged Istenünk és szeresse és kövesse a Jézus Krisztust, a ki nélkül nincs üdvösség s a ki nélkül a te általad kitűzött dicső célokat soha el nem érhetjük. Vigasztald meg, örökkévaló Isten, azokat, a kik csaták viharában küzdő szeretteikért aggódnak és gyötrődnek s különösen vigasztald meg azokat, a kik a csatában elesett vagy betegségben kiszenvedett szeretteiket hiába várják immár. Minket pedig áldj meg, védj meg s add, hogy még soká dicsérhessük nagy nevedet s majd nemsokára a béke műveivel szolgálhassunk hazánknak, nemzetünknek. Légy velünk, szerető édes Atyánk, mind életünkben, mind halálunkban szent Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért. Amen.

Az Úri imádság.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved.

Jöjjön el a Te országod; legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg mi nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek.

És ne vigy minket kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Amen.

TARTALOMJEGYZÉK.

ÉNEKEK NEVE

Sorszám		Lapszám
1.	Himnusz	3
2.	Szózat	4

I. Zsoltárok:

3.	VIII. Zsolt. Óh Felséges Úr mi kegyes	5
4.	XXIII. Zsolt. Az Úr énnékem őriző pásztorom	5
5.	XXV. Zsolt. Szivemet hozzád emelem	6
6.	XXVIII. Zsolt. Hozzád kiáltok kegyes Uram	7
7.	XXX. Zsolt. Dicsérlek Uram tégedet	8
8.	XXXIII. Zsolt. Nosza istenfélő szent hívek	8
9.	XXXIV. Zsolt. Mindenkoron áldom az	9
10.	XXXV. Zsolt. Perelj Uram! perldóimmal	10
11.	XXXVIII. Zsolt. Haragodnak nagy voltában	11
12.	XLII. Zsolt. Mint a szép hives patakra	11
13.	XLVI. Zsolt. Az Isten a mi reménységünk	13
14.	XLI. Zsolt. Kiáltásom halld meg Isten	13
15.	XLII. Zsolt. Az én lelkem szép csendesen	14
16.	LXV. Zsolt. A Siónnak hegyén Ur Isten	14
17.	LXVI. Zsolt. Örvendj egész föld az Istennek	15
18.	LXXVII. Zsolt. Az Istenhez az én szómat	16
19.	LXXXIV. Zsolt. Óh seregeknek Istene	17
20.	LXXXVI. Zsolt. Hajtsd hozzám Uram füledet	17
21.	LXXXIX. Zsolt. Az Úrnak irgalmát örökké	18
22.	XC. Zsolt. Te benned bízunk eleitől fogva	19

Sorszám	Lapszám
23. CII. Zsolt. Hallgasd meg Uram kérésem	20
24. CV. Zsolt. Adjatok hálát az Istennek	20
25. CXXXV. Zsolt. Áldjátok az Úr nevét	21
26. CXXXVIII. Zsolt. Dicsér téged teljes szívem	21

II. Dicséreték:

27. Szent Isten! noha néked	22
28. Úr Jézus! mely igen drága	22
29. Ez új reggel arra serkent	23
30. Uram! a töredelmes Szívet	23
31. 2. Dics. Örök Isten! kinek esztendők	23
32. 5. „ Ez esztendőt megáldjad	24
33. 7. „ A nagy Király jön, Hozsánna!	25
34. 11. „ Minden népnek hirdessétek	25
35. 19. „ Jézus! ki a sírban valál	26
36. 22. „ Örvendeztetek egék	27
37. 37. „ Jövel szent lélek Úristen!	27
38. 40. „ Óh áldott szent lélek! ki az ég	28
39. 49. „ Óh Isten bölcseségének Mélységes	29
40. 54. „ Igaz Isten! ígéretedben	30
41. 63. „ Krisztus Urunknak áldott	30
42. 64. „ Az Istennek szent angyala	31
43. 66. „ Imádandó Isten! e széles föld	32
44. 70. „ Adjunk hálát mindnyájan	33
45. 74. „ Im béjöttünk nagy örömmel	34
46. 88. „ Uram! a te igéd nékem	35
47. 93. „ Istenre bízom magamat	35
48. 108. „ Lelkünk hozzád kívánkozik	36
49. 109. „ Az övéinek az Úr megtartója	37
50. 112. „ Óh Jézus! mi idvességünk	37
51. 116. „ Uram! téged tisztelünk	38

Sorszám		Lapszám
52. 130.	Dics. Óh könyörgést meghallgató	39
53. 137.	" Mennybéli felséges Isten	40
54. 141.	" Hálát adók néked mennybéli Isten	41
55. 148.	" Óh Isten! ki e reggelrel Napodat	42
56. 153.	" Krisztus! ki vagy nap és világ	43
57. 160.	" A nap immár elenyészett	48
58. 162.	" Ne szállj perbe én velem	44
59. 168.	" Én Istenem! sok nagy bűnöm	45
60. 167.	" Jer! lássuk az Úr keresztjét	46
61. 173.	" Kegyes Jézus! én imádságomra	47
62. 174.	" Uram! bocsásd el népedet békével	48
63. 179.	" Dicsőült helyeken mennyei paradicsomban	48
64. 216.	" Az Úr kebléből jönnek	49
65. 225.	" Isten! mi erős óltalmunk	50
66. 227.	" Zengjen győzelmi ének	51
67. 232.	" Istent féltő szent keresztények	51

III. Rövid elmélkedések és fohászok.

68.	Távol az édes otthontól	53
69.	Az én Megváltom, az Úr Jézus is szenvedett	54
70.	A sebesült vigasztalása	56
71.	Közel a halálhoz	57
72.	Ima csatában elesett vagy betegségben elhalt bajtársak temetésén	59
73.	Úri imádság	61

